

Anor(h)ectisch door het leven

is een goede-doelen-boek.

De opbrengst gaat naar het

Leontienhuis

www.leontienhuis.nl

Achter in dit boek meer
goede-doelen-boeken:

Lucht is leven!

En nu wegwezen!

Praathelden

Hoe kank'er mee omgaan

© 2024 Liselotte van Westerveld

alle rechten voorbehouden

www.gigaboek.nl

ISBN 9789085485438

Dit boek is speciaal geschreven
voor iedereen die aan anorexia lijdt
of een andere eetstoornis heeft.

Inhoud

Wie, wat waar?	9
Eerste dag op de universiteit	12
Op kamers	17
Shoppen	22
Faalangstraining	26
Model worden?	31
Perfectionist op school	36
Stemmingen en vermoeid	40
De breuk	48
Pesten	53
Joep	57
Zwanger?	62
Google	70
De vakantie	75
De sportschool	82
In het ziekenhuis	89
Revalideren	95
Bijles	102
Het nieuwe vriendje. Eating for love	106
Vijftien jaar later	114
Dankwoord	120
Feitjes op een rij over anorexia	122

wie, wat, waar?

De vakantie zat er weer op, en het werd tijd om naar de universiteit te gaan. Ik ben drie weken naar Marbella geweest met mijn ouders en dat was intens genieten. Ook ben ik met mijn vriend Steven op vakantie geweest, een weekje naar Venetië. Veel uit eten dus de afgelopen tijd en dat was op de weegschaal te zien. Elke dag sta ik wel op de weegschaal want ik ben zoals elke vrouw wel veel met mijn lijn bezig. Mijn moeder zegt altijd: je bent mooi zoals je bent en dat heeft niks met een getal op die stomme weegschaal te maken.

Thuis hielp ik mijn moeder vaak met koken, want daar was ik dol op. Recepten uitzoeken (met zo min mogelijk calorieën) en die dan maken voor het gezin. De recepten

zocht ik op in de Allerhande. Die nam ik vaak mee als ik met mijn moeder boodschappen had gedaan in de Albert Heijn. Als kind al was ik veel met eten bezig maar dit was meer omdat ik gezond wilde blijven.

Ik ben Juliette, een heel sociaal meisje van negentien. Ik woon bij mijn ouders in Voorhout, en ik ga nu psychologie studeren in Leiden. Dit jaar ga ik naar de universiteit en ook op mijzelf wonen. Ik heb veel vriendinnen waarvan Pleun en Simone wel mijn beste zijn. Pleun gaat ook psychologie studeren en we gaan samen op kamers in Leiden. Sinds een paar maanden heb ik dus ook een vriend die ik elke week wel een paar keer zie. Mijn geluk kan niet op en alles zit mee. Ik kom uit een gezellig gezin en heb altijd veel liefde gekregen van mijn familie, ook als kind.

Ik ben veel met sport en kleding bezig. Iedereen heeft wel iets, en mijn zwakke punt is dat ik faalangst heb. Ik ben erg perfectionistisch en dit merkt mijn vriendje ook, wat de relatie dus soms lastig maakt. Ik heb een druk en heel hectisch leven en wil graag alles goed doen.

Ik doe snel make-up op en zorg dat ik er top uitzie. Mijn outfit is een jeans met een T-shirt van Nike. Dat is mijn favoriete merk; ik heb er veel van. Ik koop het altijd in de sale want hey, ik ben toch geen dief van mijn eigen portemonnee? Vooral als ik ga studeren zal ik wel wat minder geld te besteden hebben.

Een laatste glimp in de spiegel; mijn mascara is wat uitgelopen. Dit werk ik goed bij want zeg nou zelf, je moet er natuurlijk wel goed uitzien op je eerste dag aan de universiteit...

Mijn eerste dag op de universiteit

Ik had Pleun al drie weken niet meer gezien. Dit kwam doordat ik op vakantie ben geweest en er geen tijd was tussentijds om nog af te spreken. Ik stond voor mijn huis om samen naar Leiden te fietsen voor de eerste dag naar de universiteit.

‘Hey Juul,’ hoorde ik Pleun roepen. Ze was helemaal opgedoft want ze wilde er net als ik ook goed uitzien voor de eerste dag op de uni.

‘Hey Pleun, wat zie je er goed uit zeg, ben je zenuwachtig?’

‘Valt mee hoor, jij ziet er ook goed uit, vooral in je gezicht, je hebt wat vollere wangen gekregen.’ Dit vond ik een mega rare opmerking. De eerste gedachtes die er door me

heen schoten waren: ben ik dan dikker geworden in haar ogen, en zijn die twee kilo die vanochtend op de weegschaal extra stonden dan te zien? Ik keek wat minder vrolijk en mijn humeur was ook door die opmerking verpest.

‘Zou die leuke jongen, Martijn, ook naar het eerste college komen?’ vroeg Pleun. Tijdens de introductieweek had Pleun hem ontmoet, hij ging ook psychologie studeren. Het kon mij vrij weinig schelen want ik had Steven al.

‘Geen idee meid, focus je nou maar op de studie en het uitgaan, dan komt die leuke vriend snel.’

Pleun wilde dolgraag een vriend en meestal liet ze dit ook heel erg blijken als we uitgingen. Ze kon net zo goed een bord met ‘vrijgezel’ meedragen, zo dik lag het erbovenop.

‘Mocht Martijn er niet zijn dan heb ik altijd z’n nummer nog, die heb ik

bij het eindfeest aan hem gevraagd.’
‘Heb je een beetje zin in het eerste college?’ vroeg ik om van onderwerp te veranderen.

‘Zeker wel, al heb ik meer zin om samen met jou op kamers te gaan.’
We hadden een driekamer-appartement gehuurd en zouden over een week de sleutels krijgen.
‘Daar heb ik ook mega zin in!’ zei ik snel.

We moesten wel 25 minuten fietsen voordat we er waren. We zetten onze fietsen in het rek toen we eenmaal waren aangekomen en liepen het universiteitsgebouw binnen.

‘Zullen we nog even een koffie doen?’ zei Pleun.

‘Tuurlijk is goed hoor, doe mij maar een cappuccino,’ zei ik.

‘Ik neem een koffie met een zoetje want ik doe aan de lijn, ben zes kilo

aangekomen in de vakantie.’

Pleun is altijd wat forser geweest, ze is echt een Bourgondiër. Ze eet alles wat los en vast zit en ze heeft vermoedelijk ook een te hoge BMI.

‘Teewww wat vies, zwarte koffie is toch niet te zuipen?’ zei ik met een zuur gezicht.

‘Jawel, maar de calorieën die ik bespaar zijn het waard.’

Ik keek verschikt want ik was dol op cappuccino maar wilde ook wel wat afvallen. Als ik dit ook al niet meer mocht werd mijn leven een stuk minder aangenaam. Ik dacht er niet veel meer over na en ik nam het koekje maar niet, want als iemand gaat lijnen ga ik het altijd overnemen.

‘Goed idee, ik ga ook maar een beetje op mijn lijn letten,’ zei ik.

Pleun, die zelf maat 44 heeft, schat ik, keek raar. Ze dacht zeker:

‘Lijnen? Jij met je maatje 38?’